

[Kirsten Jacobsen]

politianmeldelsen. Derfor virker det helt grotesk, at politimesteren i Lyngby, statsadvokaten og justitsministeren har en modsat holdning.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg kan til fru Kirsten Jacobsen sige, at Boligministeriet naturligvis var opmærksom på de forældelsesregler, som er indeholdt i straffeloven, da vi i slutningen af august i år anmodede anklagemyndigheden om enten at præsentere et bødeforelæg eller rejse tiltale mod BRF for overtrædelse af realkreditloven.

Da realkreditlovens bestemmelser om bødeansvar imidlertid ikke tidligere har været bragt i anvendelse, havde vi ingen konkrete erfaringer for, hvordan straffelovens § 94 – hvorefter forældelsesfristen regnes fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er opført – nærmere skulle forstås i relation til realkreditlovens regler.

Man var i det første tilfælde klar over, at der var indtrådt forældelse den 3. august 1989 – det var 2 år efter lånets udbetaling – medmindre der var tale om en såkaldt tilstandsforbrydelse, hvor forældelsesfristen først løber fra tidspunktet for en behørig nedbringelse.

I det andet tilfælde var det ved anmeldelsen Boligministeriets opfattelse, at overtrædelsen ikke skete på tidspunktet for accepten af en utilstrækkelig garanti – det var i efteråret 1986 – men først ved selve udbetalingen den 1. oktober 1987, da kravet til sikkerhed først skulle være opfyldt fra dette tidspunkt.

Anklagemyndigheden har, som det også fremgik af justitsministerens svar nu, i anledning af de foretagne anmeldelser givet udtryk for, at ydelse af realkreditlån i strid med lovgivningen ikke er en tilstandsforbrydelse, hvorfor forældelsesfristen løber fra lånets udbetaling og ikke fra tidspunktet for en behørig nedbringelse.

Endvidere er det anklagemyndighedens opfattelse, at forældelsesfristen løber fra tidspunktet for realkreditinstituttets accept af en utilstrækkelig garanti.

Jeg finder det rigtigt, at der nu er taget stilling til disse tvivlsspørgsmål, og jeg skal tilføje, at problemstillingen vil få mindre betydning fremover, såfremt forældelsesfristforlængelsen til 5 år, der indgår i forslaget til ny realkreditlov, bliver vedtaget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg takker ministeren for svaret – mest af formelle årsager. Men jeg vil gerne stille boligministeren følgende spørgsmål:

Var det virkelig sådan i Boligministeriet, at da man lavede denne rapport om disse sager og man med brask og bram gik ud til pressen med en meddelelse om, at nu havde Boligministeriet virkelig taget fat og politianmeldt sagerne – det var 3 ud af 5 sager – havde man ikke i Boligministeriet først undersøgt – man bruger ellers altid Justitsministeriets lovkontor – om sagerne ikke allerede var forældede?

Jeg må opfatte ministerens svar som, at det havde man altså ikke gjort. Man gik ud med sin egen opfattelse, og det viste sig bagefter, at den måtte korrigeres i Justitsministeriet. Det vil jeg bede ministeren svare på.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

De omtalte tre forhold er, som jeg også gav udtryk for, de første tilfælde, der overhovedet fra Boligministeriets side er blevet anmeldt til anklagemyndigheden, fordi vi i Boligministeriet på baggrund af den indberetning, vi havde fået fra tilsynet, mente, at der her kunne være tale om en overtrædelse af realkreditlovens regler. I sådanne tilfælde er det naturligvis anklagemyndighedens afgørelse at tage stilling til, om der måtte være indvendinger mod denne anmeldelse; det er det, anklagemyndigheden er der for. Der er ikke nogen, vi spørger på forhånd. Det vil aldrig ske, at man retter henvendelse til en anklagemyndighed og spørger, om anklagemyndigheden har gode råd med hensyn til, om man skal føre en sag eller ej. Det er noget, den enkelte institution – i dette tilfælde Boligministeriet – på baggrund af tilsynets indberetninger selvstændigt tager stilling til. Men jeg er som sagt glad for, at vi nu har fået den tilkendegivelse, fordi vi så ved, hvad vi i fremtidige sager har at rette os efter. Det vidste vi ikke før.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne sige til boligministeren, at jeg naturligvis ikke mener, at man fra Boligministeriets side skulle have rettet henvendelse til anklagemyndigheden. Men det er da normalt, at man anvender Justitsministeriet som en slags opslagsbog i tvivlstillfælde, og det kunne Boligministeriet jo have gjort her. På mig virker det i hvert fald, som om der på det tidspunkt var to forskellige opfattelser.